

tive. De Yttringer i den ærede sidste Talers Foredrag, som sigte dertil, og Alt, hvad der senere maatte fremkomme derom her i Thinget, vil jeg, som Følge heraf, ikke indlade mig paa at besvare, medens jeg paa den anden Side indstændigt vil anmode om, at forsaavidt der med Rette kan gjøres Ansvar gjældende mod mig, dette saa maa stee særskilt under en anden Sag. Denne Sag har for stor og vigtig Betydning, til at jeg kunde ønske, at der i den skulde stee Afstemninger, begrundede i Antipathi eller Sympathi, det være sig imod den enkelte Minister eller imod hele Ministeriet. Jeg skal med megen Beredvillighed give alle de Oplysninger, der blive forlangte paa rette Maade og paa rette Sted, thi jeg kan ikke ønske andet, end at mit Forhold maa blive nøie undersøgt, og jeg skal være villig til at bære det Ansvar, der maatte paaligge mig. Hvad jeg derimod mindst kan finde mig i, er, at man i en Sag som denne saaledes gjør smaa Angreb, uden at bringe det frem, som det egentlig i saa Tilfælde maatte gjælde om, nemlig at faae Ministeren fjernet eller dragen til Ansvar. Det vil blive en Sag, som jeg ikke har Noget imod, at man fremmer, men det maatte stee som en særskilt Sag.

Til disse Bemærkninger foranlediges jeg ved Yttringer af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), der — hvis jeg ikke misforstod ham — i Afstemningen i denne Sag vilde lægge Betydningen af et Mitstillsdsvotum til Ministeren. Jeg skal altsaa lade de Udtalelser i den ærede sidste Talers Foredrag, der sigtede til Forhold i Cultusministeriet eller min Administration, ligge. Dog maa det være mig tilladt at gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at det ærede Medlem vistnok argumenterede feil, naar han meente, at der var en Modsigelse mellem mine Udtalelser iaar og mine Udtalelser ifjor om den omhandlede Menighed. Jeg udtalte ifjor, og gjentager det iaar, at jeg betragter en af den ordinerede Præst Birkebald foretagen Daab som christelig gyldig, ligesom jeg, og det ærede Medlem med mig, maa erkjende en i den engelske Kirke foretagen Daab som christelig gyldig.

Dernæst vil jeg tillade mig at bemærke Følgende: Det ærede Medlem yttrede, at man

tidligere havde havt Hunschapellaner, som Vedkommende selv antog; men, søiede han til, „der udfordredes rigtignok høiere Stadfastelse for dem, og det var jo i Grunden heller ikke mere end billigt.“ Men nu ansførte jeg jo netop ogsaa igaar denne Kalbelse eller Stadfastelse som Noget, der var nødvendigt, og at den skulde være mindre nødvendig, naar det er en Samling af 20 Hunsfædre, der vælge sig en Hunschapellan, end naar en enkelt Mand vælger sig en saadan, det formaaer jeg ikke at indsee. — Den ærede Taler berørte endvidere nogle Forhold paa Møen, som jeg ogsaa skal lade ligge; dog skal jeg bemærke, at Meget af det, som han sagde, at Cultusministeren havde gjort, er Noget, der er steet før min Tid, og dette beder jeg ogsaa ærede Medlemmer tage Hensyn til ved Bedømmelsen af mit Forhold. Forsaavidt det ærede Medlem haade den Gang, han indbragte Lovudkastet, og idag har fremhævet de bornholmske Forhold, søier jeg mig opfordret til at gjøre de Medlemmer, hvem Sagen alvorligt ligger paa Sinde, opmærksomme paa en Udtalelse af den Mand, som enten er Leder for eller bliver baaren op af denne bornholmske Bevægelse, som findes i Danst Kirketidende Nr. 50 af 2den December d. A. De Herrer ville der see, at han udtaler sig om den danske Folkkirke paa en saadan Maade, at jeg idetmindste ikke ret kan see, at det har været hans alvorlige Villie at ville forsone sig med den. Jeg indrømmer, at det er en overordentlig lykkelig Livsanskuelse, naar en Mand troer sig selv staaende vor Herre saa nær, at han kan og tør sige: Jeg hører til Christi sande Menighed, til den usynlige Menighed, medens 3 Andre ikke høre dertil; jeg indrømmer, som sagt, at han maa være meget lykkelig, men jeg veed ikke, hvorvidt en Mand, der har denne Anskuelse, just kan siges at være berettiget til at fordrø, at det Samfund, han omtaler paa en saadan Maade, skulde optage ham i sig, eller, med andre Ord, forandre sin Organisation efter hvad der passer ham. Jeg tillader mig altsaa, da det ærede Medlem selv har bragt disse Forhold frem, at henlede de Herrer's Opmærksomhed paa denne Artikel, der, som berørt, findes i danst Kirketidende Nr. 50, som udkom i Søndags.